

ordningen af 29de Juli 1814 henholdsvis for Skoler paa Landet og Skoler i Købstæderne, i den dertil føjede Instruks for Lærere, Artikel 27: „Han maae aldrig tillade sig at give Børnene Ørefigen, Stød eller Slag med Haanden, at knibe dem eller bruge Skiidsord imod dem. Ligesaalidet, maae han indføre nogen Skambænk eller Skamkrog; og overalt ingenlunde betiene sig af vanærende Straffe, som kunde quæle Barnets Ærefølelse, og mere tiene til at forhærde end forbedre det“. Saaledes paabydes det i Anordningen af 1814. Det er saaledes nu snart 100 Aar siden, Frederik VI forbød Lærerne at uddele Ørefigen til Børnene, uden at jeg i øvrigt skal nægte, at der vel nok i de snart forløbne 100 Aar alligevel er faldet nogle saadanne Straffemidler af; men enhver af de Elever, der af Skolelæreren har modtaget Ørefigen, har saa i hvert Fald den Trøst, at intet af disse har været anordningsmæssigt. For Fuldstændigheds Skyld skal jeg overfor det ærede Medlem tilføje, at mens disse Instrukser altsaa gælde Lærerne for Folkeskolen, har Anordningen af 7de November 1809 for de lærde Skoler intet saadant direkte Forbud mod Ørefigen. I denne hedder det om Straffen, at Lærerens „Bemyndigelse til at paalægge Disciplene Straf og Fremgangsmaaden i Almindelighed i slige Disciplinstilfælde bestemmes af Directionen i den Instrux, den haver at udfærdige.“ Der fortsættes saa: „Al legemlig Straf, som kunde paadrage en Discipel Skade for hans Helbred, forbydes under strængt Ansvar“. I to ministerielle Skrivelser fra 50erne er det indskærpet de lærde Skoler, at legemlig Straf skal indskrænkes indenfor saa snævre Grænser, som Nødvendigheden tilsteder, og kun kan og bør anvendes i Tilfælde af Opsætsighed og Kaadhed — altsaa ingen Sinde, fordi vedkommende Elev ikke har kunnet sin Lektie.

Det samme ærede Medlem udtalte, at det var kommen ham for Øre, at de Bestemmelser om Karaktergivning ved de højere Skoler, som omhandles i den kongelige Anordning af 3. August d. A., har vakt Mishag hos „nogle ungdommelige Samfundsborgere“. Ja, ved disse ny Bestemmelser om Karaktergivning, er man gaaet bort fra de nugældende Navne, der ere uheldige, fordi de meget daarligt svare til de dermed betegnede Præstationers Værdi. Karakteren „g“, betyder jo saaledes ingenlunde, at Eleven har klarer sig godt, men at det tværtimod var ret daarligt; og et tg er jo meget langt fra at be-

betyde, at en Præstation virkelig var temmelig god, men det betyder tværtimod, at den var ret snavs. Denne Navnebesværlighed er man gaaet bort fra ved i Stedet at indføre Tal. Men dernæst — og det er det vigtigste — man er gaaet bort fra hele den lange Skala, som man nu har; med ug?, mg+, mg, mg? osv., denne lange Skala, som bringer en Forestilling om, at hver enkelt Præstations Værdi saaledes kan fastsættes med en haarfin Nøjagtighed, hvad der dog alligevel er absolut umuligt. I Stedet for dette har Anordningen indført som Bedømmelse 3 Talværdier: 6, 4 og 2, der henholdsvis skulle angive en Præstation, saaledes som man berettiget kan vente den af de normalt bedste Elever, dernæst en Præstation, der ikke er helt uden Dygtighed og viser nogenlunde Flid, og endelig den 3die og laveste, en Præstation, som kun til Nød kan antages. Og foruden disse 3 Talværdier er der som ganske særlige Undtagelser, som en sjælden Karakter endvidere 8 og 0 for det absolut fortrinlige og det ganske uantagelige; begge disse Undtagelseskarakterer kunne dog kun komme til Anvendelse ved særlig festlige Lejligheder. De kongelige Anordninger, der udstedes i Anledning af Almenskolelovens successive Gennemførelse, ere selvfølgelig Produkter af meget indgaaende Forhandlinger og Overvejelser, hvori mange Skolemænd have haft Lejlighed til at deltage, og om hvilke mange Betænkninger indhentes. Det samme gælder for dette Afsnit om Karaktergivningen i Anordningen af 3. August. Naar det ærede Medlem derfor beder mig om at gøre den om, da den har stødt paa Mishag fra Elevers og ogsaa nogle Læreres Side, er jeg ikke i Stand til at give imødekommende Svar herpaa. Det er jo en Gang en Skæbne, som saa ofte møder det ny, at det møder Mishag hos denne eller hin, som mener, at det gamle var bedre. Men dermed er det ikke givet, at man straks skal forlade det og vende tilbage til det gamle, end ikke her, hvor altsaa de konservative Betragtninger og Ønsker føres frem af, som det ærede Medlem sagde, nogle ungdommelige Medborgere. Jeg tror, det vil gaa saaledes her, at baade Lærere, Elever og Forældre meget hurtigt ville finde sig til Rette med den ny Karaktergivning og finde den bedre og mere hensigtsmæssig end den tidligere.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lange) har i en senere Tale dvælet ved, at jeg ikke har omtalt den